

За мигъ всички станаха. Гласътъ му бѣше тихъ и скръбенъ.

— Вие забравяте Иваница . . .

Тогава Борилъ скочи като змия. Бледото му лице по-червенѣ.

— Ние не можемъ повече да чакаме зарадъ Иваница! Никой не знае до кога ще трае всичко това — той удари съ юмрукъ по масата. — Мисля, че достатъчно търпѣхме...

Асѣнь бързо изгледа боляритѣ. Повечето отъ тѣхъ наведоха глава и не казаха нищо. Значи всички бѣха съгласни съ Борила . . .

Само князь Белота се обади:

— Днесъ не е време да се решаватъ тия нѣща. Когато царътъ ни събере на съветъ, всѣки ще си каже думата.

— Да. Но защо — ето вече толкова време мина — той не ни е събралъ нито вежнажъ? — се обади повторно Борилъ. — Ние искаме да знаемъ, какво се решава между царя и брата му, да узнаемъ по-подробно за преговоритѣ съ Фридрихъ Червената брада, да узнаемъ до кога ще седиме съ скръстени ръце . . .

Боляритѣ изтрѣпнаха отъ този дързкъ езикъ и побледнѣли чакаха Асѣнь да избухне.

Но той отвърна спокойно:

— Не го крия. Чакамъ и отлагамъ, докато се върне Иваница.

— А ако той не се върне никога? — извика Борилъ.

Царътъ въздъхна тежко, падна върху стола си, и закри лице съ длани.

— Асѣнь не може да предаде Иваница на смъртъ — каза архиепископъ Василий — единъ братъ не може да изостави брата си.

— Добре! — каза буйно Борилъ. — Тогава нека отстъпи престола другиму, който ще поеме грѣха къмъ Иваница, за да спаси държавата. Нѣкой, който не му е братъ.

Асѣнь откри лицето си и впи ястребовъ взоръ въ Борила. Неуловима усмивка трепна по безкрѣвнитѣ му устни.

— И този другъ грѣбва да бждеш ти, Бориле, нали?